

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 10976/2554

พนักงานอัยการจังหวัดสงขลาโจทก์ นางสาวไมพร สิกขะโตจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 336, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 334, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์เป็นการลักทรัพย์โดยการฉกฉวยเอาซึ่งหน้า หมายถึง กิริยาที่หยิบหรือจับเอาทรัพย์ไปโดยเร็วรวมเป็นการกระทำอันเดียวกับการเอาไป และขณะที่ถูกเอาทรัพย์ไปผู้นั้นรู้สึกตัวหรือเห็นการฉกฉวยเอาทรัพย์นั้นไปด้วย การที่จำเลยดึงเอาโทรศัพท์เคลื่อนที่จากกระเป๋ากางเกงของเด็กหญิง บ. แล้วเด็กหญิง บ. รู้สึกถึงการถูกดึงจึงใช้มือจับจนถูกมือของจำเลยจึงอยู่ในความหมายของการลักทรัพย์โดยการฉกฉวยเอาซึ่งหน้าอันเป็นความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ตามฟ้องแล้ว

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 336 และให้จำเลยคืนโทรศัพท์เคลื่อนที่หรือใช้ราคา 2,800 บาท แก่ผู้เสียหาย จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 336 วรรคแรก จำคุก 3 ปี ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 หนึ่งในสาม คงจำคุก 2 ปี คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334 จำคุก 6 เดือน ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 หนึ่งในสาม คงจำคุก 4 เดือน นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติเบื้องต้นว่า มีคนร้ายดึงเอาโทรศัพท์เคลื่อนที่ของนางละออง ผู้เสียหาย ซึ่งอยู่ในกระเป๋าด้านหลังของกางเกงที่นางสาวบุษรินทร์ บุตรสาวของผู้เสียหายสวมใส่อยู่ มีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 หรือไม่ เห็นว่า โจทก์มีเด็กหญิงบุษรินทร์เป็นพยานที่รู้เห็นเหตุการณ์มาเบิกความยืนยัน พยานมีโอกาสดูเห็นจำเลยก่อนที่จำเลยจะดึงเอาโทรศัพท์ และพยานรู้สึกตัวในทันทีที่จำเลยดึงโทรศัพท์เคลื่อนที่ พยานจึงเอามือไปจับกระเป๋ากางเกงและยังไปถูกมือของจำเลยด้วย พยานเป็นเด็กอายุเพียง 13 ปี ไม่เคยรู้จักและมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อน ทั้งในขณะนั้นไม่มีบุคคลอื่นที่อยู่ใกล้ชิดพยานอีกอันจะทำให้เป็นไปได้ว่าคนร้ายเป็นผู้อื่นเพราะเมื่อเกิดเหตุพยานก็ระบุนั้นที่ว่าคนร้ายสวมเสื้อยี่ห้อสีเหลืองนุ่งกางเกงขาสั้นลายพรางทหาร ซึ่งจำเลยยอมรับว่าจำเลยแต่งกายลักษณะดังกล่าว และไม่มีบุคคลอื่นแต่งกายคล้ายคลึงกับจำเลย เชื่อว่า พยานปากดังกล่าวรู้สึกตัวขณะจำเลยลักเอาโทรศัพท์เคลื่อนที่ไป ส่วนผู้เสียหายเบิกความถึงเหตุการณ์ต่อมาว่า เด็กหญิงบุษรินทร์บอกว่าถูกดึงเอาโทรศัพท์เคลื่อนที่ไป และขึ้นมาที่จำเลยกับบอกลักษณะการแต่งตัวของจำเลยทันที ผู้เสียหายเดินตามจำเลย จำเลยเดินเร็วขึ้น เมื่อผู้เสียหายเดินตามทันและถามจำเลยถึงโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่จำเลยปฏิเสธและรัดข้อมือเปิดกระเป๋ากางเกงของจำเลยให้ดู 2 ใบ และดูในถุงพลาสติกที่จำเลยถือไม่พบโทรศัพท์เคลื่อนที่ก็ตาม แต่ก็ได้ความว่าเสื้อและกางเกงของจำเลยมีกระเป๋าลายใบผู้เสียหาย

ไม่มีโอกาสได้ดูจนทั่ว และเด็กหญิงบุษรินทร์เบิกความว่าเห็นจำเลยเอาโทรศัพท์ที่ไว้แนบที่ขา แต่ไม่ได้มีการค้นหาในตำแหน่งดังกล่าว เมื่อไม่พบโทรศัพท์เคลื่อนที่ผู้เสียหายถามเด็กหญิงบุษรินทร์อีก ครั้งหนึ่งว่าจำคนผิดหรือไม่ เด็กหญิงบุษรินทร์ยังยืนยันว่าจำเลยเป็นคนร้ายและจำคนไม่ผิด การที่ผู้เสียหายเบิกความเช่นนี้ย่อมแสดงว่าในขณะที่เกิดเหตุขึ้นผู้เสียหายไม่ได้คิดปรีดาจำเลย ทั้งผู้เสียหายไม่เคยรู้จักกับจำเลยมาก่อนและได้ความอีกว่าต่อมาในภายหลังเมื่อบิดาของจำเลยนำเงินมามอบให้ผู้เสียหายจึงทราบว่าเป็นบิดาของจำเลยเป็นญาติกับบิดาของผู้เสียหาย การที่ผู้เสียหายคงเบิกความยืนยันตรงกันกับที่ให้การไว้ในชั้นสอบสวน เชื่อว่า ผู้เสียหายเบิกความไปตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ไม่ได้เบิกความปรีดาให้จำเลยต้องรับโทษ พยานหลักฐานโจทก์จึงสมเหตุผลมีน้ำหนักมั่นคงรับฟังได้ว่า จำเลยเป็นคนร้ายที่ลักเอาโทรศัพท์เคลื่อนที่จากเด็กหญิงบุษรินทร์ ส่วนพยานหลักฐานจำเลยจึงไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานโจทก์ ที่จำเลยกล่าวว่า โทรศัพท์เคลื่อนที่ซึ่งเป็นทรัพย์สินถูกประทุษร้ายนั้นมีอยู่จริงหรือไม่เพราะโจทก์ไม่มีใบเสร็จรับเงินการซื้อขายมาแสดง ผู้เสียหายสามารถขอค้นกระเป๋ากางเกงใบอื่นได้ แต่ผู้เสียหายก็ไม่กระทำ และโจทก์ไม่ได้นำนายเต่าผู้เห็นเหตุการณ์มาเบิกความ พยานหลักฐานโจทก์จึงเป็นพิรุณ ปรากฏว่าจำเลยไม่เคยนำสืบโต้แย้งว่าโทรศัพท์เคลื่อนที่ซึ่งเป็นทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้ายไม่มีอยู่จริง ส่วนการขอค้นกระเป๋ากางเกงจำเลย จำเลยก็นำสืบว่าในขณะที่จำเลยให้ผู้เสียหายตรวจดูจนเป็นที่พอใจแล้ว ส่วนนายเต่าไม่รู้เห็นการกระทำความผิด การที่โจทก์ไม่ได้นำเข้าเบิกความจึงไม่เป็นพิรุณแต่อย่างใด ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาว่าจำเลยกระทำความผิดจริงจึงชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น แต่ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาว่า การกระทำของจำเลยไม่ใช่การลักทรัพย์โดยฉกฉวยเอาซึ่งหน้า แต่เป็นการลักทรัพย์ในขณะที่เด็กหญิงบุษรินทร์เผลออันเป็นการลอบลัก จึงเป็นความผิดฐานลักทรัพย์เท่านั้น เห็นว่า ความผิดฐานฉกฉวยทรัพย์เป็นการลักทรัพย์โดยการฉกฉวยเอาซึ่งหน้า ซึ่งหมายถึงการที่หยิบหรือจับเอาทรัพย์ไปโดยเร็วรวมเป็นการกระทำอันเดียวกับการเอาไป และขณะที่ถูกเอาทรัพย์ไปผู้นั้นรู้สึกตัวหรือเห็นการฉกฉวยเอาทรัพย์นั้นไปด้วย ดังนั้นการที่จำเลยดึงเอาโทรศัพท์เคลื่อนที่จากกระเป๋ากางเกงของเด็กหญิงบุษรินทร์ แล้วเด็กหญิงบุษรินทร์รู้สึกถึงการถูกดึงจึงใช้มือจับจนถูกมือของจำเลยจึงอยู่ในความหมายของการลักทรัพย์โดยการฉกฉวยเอาซึ่งหน้า อันเป็นความผิดฐานฉกฉวยทรัพย์ตามฟ้องแล้ว ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาว่าเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ จึงไม่ชอบ ปัญหานี้เป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้โจทก์ไม่ได้ฎีกา ศาลฎีกาก็แก้ไขให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบด้วยมาตรา 225 แต่โจทก์ไม่ได้ฎีกาศาลฎีกาจึงไม่อาจแก้ไขเพิ่มโทษที่ลงแก่จำเลยได้ พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 336 วรรคแรก นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9

องค์คณะ

ไมตรี ศรีอรุณ · สมควร วิเชียรวรรณ · วัฒนชัย โชติชูตระกูล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/10976/2554>